

Sygn. akt II KK 236/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2021 r.,
sprawy **K. P. i W. T.**
skazanych z art. 156 § 1 pkt 2 i in.
z powodu kasacji obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zwolnić skazanych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z 30 czerwca 2020 r., uznał W.T. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 28 grudnia 2020 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca, wskazując na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz podnosząc zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. przez nierozważenie w

sposób rzetelny i należyty zarzutów apelacyjnych. W konsekwencji zażądał wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w S. wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja z racji oczywistej niezasadności nie zasługiwała na uwzględnienie.

I. W pierwszej kolejności należało odnieść się do twierdzenia skarżącego, jakoby w trakcie rozprawy głównej doszło do zmiany składu sądzącego i tym samym nie wszyscy jego członkowie byli przez cały czas na niej obecni. Co prawda obrońca definiował tak opisaną sytuację jako nienależytą obsadę sądu, gdy tymczasem chodziło mu o to, że nie wszyscy członkowie kompletu orzekającego byli obecni na całej rozprawie. Tak czy inaczej był zdania, że na etapie pierwszoinstancyjnym zaistniało bezwzględne uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Stanowisko autora kasacji było w tym względzie ewidentnie chybione. Wprawdzie w dniu 20 lutego 2020 r. w składzie sądzącym zasiadał ławnik S.S., ale nie doszło wówczas do otwarcia przewodu sądowego. W dniu 2 marca 2020 r., gdy wymienionego ławnika zastąpiła M.N., rozprawę główną rozpoczęto od początku: po wywołaniu sprawy i sprawdzeniu obecności uczestników procesu przewodniczący otworzył przewód sądowy, prokurator przedstawił zarzut oskarżenia, wysłuchano oskarżonych i zarządzono postępowanie dowodowe. Rozprawa główna była kontynuowana w niezmienionym składzie i 30 czerwca 2020 r. ogłoszono wyrok skazujący.

Skoro wysunięta teza o wystąpieniu bezwzględnego uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 *in fine* k.p.k., do której zresztą w pełni trafnie ustosunkował się Sąd odwoławczy, okazała się oczywiście chybiona, postulat wystąpienia z pytaniem prawnym stał się bezprzedmiotowy.

II. Ustosunkowując się do zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., celowe stało się – respektując nakaz rozpoznania kasacji w granicach podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.) – zwrócenie uwagi na trzy okoliczności.

Po pierwsze – nieprawdziwy okazał się zarzut zignorowania przez Sąd *ad quem* twierdzenia autora apelacji o obrazie art. 192 § 2 k.p.k. Sąd ten wyraźnie

zaznaczył, że „nie zaistniały żadne wątpliwości wskazujące na to, że P.D. nie jest w stanie odtworzyć zdarzeń, jakich był uczestnikiem”.

Po drugie – na kanwie poczynionych ustaleń faktycznych nie wchodziła w rachubę możliwość zakwalifikowania przypisanego W. T. czynu z art. 157 § 2 k.k.

Po trzecie – teza skarżącego, że zachowanie skazanego stanowiło co najwyżej przewinienie, za które należało mu wymierzyć karę dyscyplinarną w postaci umieszczenia w celi izolacyjnej, w świetle ustalonych przesłanek warunkujących odpowiedzialność karną razila wręcz niezasadnością.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.